

Sobre la necessitat de tenir fe

Per Catalunya Religió . dc.

15/05/2024

a **Els lectors escriuen**

Fotografia: Canva.

CORAL MOLI | **Caterina Albert** advertia en els seus *Drames Rurals* que "no han de tenir por de veure tota mena de coses, sinó de no saber-les veure". És, verament, una d'aquelles sentències que queden esculpides en la ment del lector i que, d'alguna manera, fan fer camí.

El nostre present, el present de les societats occidentals, ofereix una diversitat inconcebible d'estímuls en la majoria d'esferes de la vida. Ens hem acostumat a triar d'entre quantitats inabastables de subjectes que conformen l'oferta, des de la varietat de productes materials que es troben al nostre abast fins -i encara que sembli increïble, mitjançant aplicacions digitals- de la persona de la qual preferim enamorar-nos -que mai voldrà dir estimar-. Són preferències que parteixen, generalment, només de la decisió presa des del jo i que manta vegades són assenyalades des dels sentits, i poques des de la raó.

Escollim el color de la camisa que ens posarem avui segons l'humor amb què ens llevem, el que ens ve de gust per

esmorzar, la cançó que escoltarem. Sembla que tot estigui al nostre servei, que tot ens miri, i tot hagi d'embolcallar-nos tèbiament, afalagadorament, com si romanguéssim encara als braços de la mare. Però és justament en aquestes eleccions individuals que deixem de banda el món del nostre voltant, les persones que ens rodegen, les que ens estimen i estimem, i tota la resta d'éssers vius que ens rodegen i que ens permeten la vida. Ens tornem narcisistes i una petita contrarietat ens destrossa, ens treu fora de joc. La varietat, tot i ser desbordant en termes absoluts, es mostra ridícula en termes relatius.

Avui, res ens obliga a haver d'acceptar quelcom que no ens agrada. I ens tornem paorosos i ens creiem atacats davant d'allò que no coneixem perquè no hem après a estar fora de confort, fora del nostre ambient, fora dels nostres delers. Ja no és que ara no mirem tots junts el programa de televisió que agradava a l'àvia -i a ningú més- car teníem molt poc a escollir -era un dels dos o tres que feien a la televisió a les nou del vespre-, sinó que ara cadascú mira la seva pel·lícula separadament. I ens acabem desconeixent els uns dels altres. I arriba un dia que ja no creus conèixer a ningú de veritat, i que tampoc hi ha ningú que et sàpiga en profunditat, a qui li puguis explicar amb ets i uts el que sents, el que et passa, del que dubtes i de qui et fa millor el dia.

No. No podem perquè l'altre, curull de tòpics igual que nosaltres, no ens sap l'olor de la carn. I arriba un punt que l'ésser humà ja no pot suportar més l'individualisme exacerbant al qual ens hem acostumat, que no pot perquè necessita sentir-se justament el que és, humà, és a dir, necessita sentir-se part d'un grup, d'un altre que el reconegui tal i com és i vol ser. D'algú que no vulgui absolutament res més d'ell sinó l'amistat i la confiança. Arriba un dia que, si tot això no es troba, sembla el final.

Tanmateix, com diu **José Tolentino Mendonça** a *Petita Teologia de la Lentitud*, "a la vora del final hi ha sempre tantes coses que comencen". Perquè l'ésser humà busca, i qui busca desficiosament acaba trobant. Però per buscar hem de tornar a Víctor Català i "no tenir por de veure tota mena de coses". La religiositat, fora o dins l'Església, avui torna autènticament. Torna malgrat l'ateisme que es professa públicament. I ve necessitada de molta escolta, de molt d'afecte i d'amor. Ve necessitada d'Humanitat en majúscules i de molta fe. Hem de tornar a aprendre a voler poc, a obrir les mans per no deixar perdre la pluja, i deixar de tancar els punys que sempre volen prendre-ho tot. Gaudir d'un vers d'un poema durant una tarda entera. Escoltar les tórtoraes del pi parrupejar. O contemplar la sortida del sol per darrere la silueta obscura de les muntanyes.

Però, sobretot, la religiositat avui ve necessitada de silenci. D'aquell silenci que fa més profund el parlar, d'aquell silenci que ens permet dir alguna cosa inaudita, i que ens abraça i ens fa créixer.

Coral Moli i Plana

Pensament, Espiritualitat, Religions, Laïcat, Joves